

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115011504
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8115011504.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 01.10.2020, v trestnej veci proti obžalovanému C. L. a spol. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona / v tomto rozsudku aj ako Tr. zák./ a iné, o odvolaní obžalovaného C. L. a obžalovaného G. E. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/138/2015 zo dňa 11.12.2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovaným:

1/ C. L., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom
D., Ď. XX,

2/ G. E., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D.,
L. X

u k l a d á :

Obžalovanému C. L.

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. úhrnný samostatný peňažný trest vo výmere 500,- (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. u s t a n o v u j e pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

Obžalovanému G. E.

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, 4 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. úhrnný samostatný peňažný trest vo výmere 500,- (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. u s t a n o v u j e pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní: 1/ C. L., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., Ď. XX, 2/ G. E., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., L. X, uznaní vinnými: obžalovaný C. L. v bode 1/, 2/ rozsudku z pokračovacieho prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., v bode 1/rozsudku formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a obžalovaný G. E. v bode 1/rozsudku z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctvo podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 29.11.2014 v čase okolo 04.00 hod. až 05.00 hod. v Prešove na ul. Hlavnej v blízkosti podniku Pizza POMODORO, ktorá sídli na ul. Hlavnej 43 v Prešove, fyzicky napadli E. R. K. C. G., a to tak, že kopli E. R. do oblasti čenka, na čo on následne spadol na zem, kde počas toho, ako E. R. bol na zemi, ho obvinení viackrát kopli do ľavej časti hlavy v oblasti ľavého ucha a ľavého spánku, čím mu tak spôsobili pomliaždenie s odreninou ľavej strany tváre, pomliaždenie s krvnou podliatinou ľavej ušnice, pomliaždenie s krvnou podliatinou ľavého spánku a pomliaždenie pravého vonkajšieho členka s dobou liečenia spojenou s práceneschopnosťou v trvaní do 14 dní a C. G. udreli do pery, čím mu tak podľa vypracovaného lekárskeho znaleckého posudku č. 002/2015 spôsobili povrchovú tržnú ranu sliznice dolnej pery a pomliaždenie sánky s dobou liečenia spojenou s práceneschopnosťou v trvaní 7 - 10 dní,

2/ dňa 08.11.2014 v čase okolo 02.00 hod. v bare s názvom „R2“ na ul. Slovenskej 49 v Prešove, po predchádzajúcej slovnej výmene a fyzickej potýčke, následne fyzicky napadol G. C., a to tak, že ho viackrát opakovane udrel rukou zovretou v päšť do oblasti tváre, čím mu tak spôsobil pomliaždenie v okolí ľavej očné s krvným výronom v očnej spojovke, zlomeninu lícovo jarmového komplexu vľavo s posunom úlomkov a poranenie ľavého podočnicového nervu s dobou liečenia spojenou s práceneschopnosťou v trvaní 19 - 20 dní a následne taktiež fyzicky napadol U. L., a to tak, že ju jedenkrát udrel rukou zovretou v päšť do oblasti tváre, čím jej tak podľa lekárskej správy spôsobil pomliaždenie pravej okoloočnicovej oblasti a kožné poranenie dolného viečka, ktoré si vyžiadali práceneschopnosť.

Za to im okresný súd uložil:

Obžalovanému C. L. podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku /v tomto rozsudku aj ako Tr. por./ povinnosť nahradiť poškodenému G. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., L. škodu vo výške 1. 730,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného G. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., L. X, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Obžalovanému G. E. podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zák. a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení a poučení o práve na opravný prostriedok do zápisnice o hlavnom pojednávaní podali obžalovaný C. L. aj obžalovaný G. E. odvolanie, ktoré následne písomne prostredníctvom svojich obhajcov odôvodnili.

Obžalovaný C. L. považoval napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch za vecne nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho hodnotenia dokazovania a nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal tak predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov tvrdiac, že o jeho vine ohľadne skutku 1/ nesvedčili žiadne priame dôkazy. Podľa jeho názoru, výpovede svedkov policajtov neboli dôkazom o vine obžalovaných, nakoľko žiaden z policajtov samotný incident nevidel, z výpovede poškodeného E. R. vyplynulo, že bola tma, išlo to strašne rýchlo, dostal úder do členka, spadol na zem, avšak nevidel nič, tvár útočníkov nevidel, kryl si hlavu, útočníci boli traja, jeden útočil a ostatní stáli, tento poškodený nechcel podať trestné oznámenie a ani obžalovaných neobvinil, pričom výslovne vypovedal, že medzi obžalovanými prítomnými na hlavnom pojednávaní sa útočník nenachádzal. Obžalovaný poukazoval aj na to, že poškodený C. G. v rámci prípravného konania vypovedal, že útočníkov nevidel a nevedel ich opoznať a rovnako ako poškodený E. R., pri konfrontácii s obžalovaným C. L. v prípravnom konaní dňa 30.09.2015 uviedol, že osoby, ktoré ho fyzicky napadli nepozná a že to nebol obžalovaný L.. Odvolateľ poukazoval aj na znalecký posudok G.. H., v zmysle ktorého bola doba liečenia 7 až 10 dní, teda pri akceptovaní spodnej hranice liečenia 7 dní by nešlo v zmysle konštantnej judikatúry o trestný čin ublíženia na zdraví, ale o priestupok, ktorého sa však nedopustili obžalovaní, ale iní doposiaľ nezistení páchatelia, ktorí z miesta činu ušli. Ďalej odvolateľ poukazoval na to, že podľa výpovede svedka G. H., tento videl štyroch ľudí, ktorí mali medzi sebou konflikt, bili sa, naťahovali a následne k nim prišli dvaja, ktorí im povedali, aby prestali, alebo sa nebili, a ako ich tí štyria zbadali, tak rýchlejším krokom od nich odišli a keď odchádzali preč, tak prišla hliadka PZ a ostali tam tí dvaja chlapi, čo ich okríkli, a ktorých svedok pozná z videnia, ale títo sa do bitky vôbec nezapájali. Odvolateľ tak vytkol okresnému súdu, že podľa jeho názoru nesprávne uzavrel, že v prospech obžalovaných síce vypovedal G. H., a to v tom zmysle, že videl potýčku štyroch ľudí a k nim prichádzali ďalší dvaja, ale z výpovede je tiež zrejmé, že si skutočnosti prebrali s obžalovaným E., ktorému zavolať prihlásiť sa na inzerát, a že preto súd vyhodnotil výpoveď ako účelovú v snahe pomôcť obžalovaným. S týmto záverom odvolateľ nesúhlasil, lebo svedka G. H. žiadnym spôsobom nekontaktoval, neovplyvňoval a svedok by ani nemal záujem pomôcť obžalovaným, keďže ich nepozná, prihlásil sa na inzerát a nemal by z takejto údajnej pomoci žiaden prospech.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2/, obžalovaný L. uviedol, že vzhľadom na vykonané dokazovanie je potrebné konštatovať, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by ako pracovník SBS fyzicky napadol poškodeného C. a poškodenú L., a že by im on spôsobil poranenia, ktoré sú uvedené v skutkovej vete. Aj v tomto prípade, zo svojho pohľadu, hodnotil vykonané dôkazy a vytkol súdu prvého stupňa, že uveril výpovediam poškodených, ktorí boli pod vplyvom alkoholu, ako aj kamarátom poškodených, hoci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že títo boli účastníkmi posedenia spolu s poškodenými, boli taktiež pod vplyvom alkoholu a nepamätali si okolnosti skutku, avšak na druhý deň po incidente sa spolu všetci rozprávali a takto si prakticky vyskladali skutkový dej. Ďalej vytkol súdu prvého stupňa, že na druhej strane pri svedkoch svedčiacich v prospech obžalovaného (G. H., C. G., C. D.) uviedol, že ich výpovede sú síce v prospech obžalovaného, avšak z ich výpovedí z prípravného konania vyplynuli skutočnosti v neprospech obžalovaného a súd tieto výpovede z prípravného konania nespochyboval, nakoľko boli učené spontánne v krátkom časovom slede po samotných skutkoch. Podľa odvolateľa tak súd prvého stupňa porušil zásadu kontradiktórnosti a zásadu ústnosti na hlavnom pojednávaní, keď bral do úvahy a vyššiu váhu pridelil výpovediam z prípravného konania, ako výpovediam svedkom na hlavnom pojednávaní a u svedkov svedčiacich v prospech poškodených, súd prvého stupňa nepoukázal na rozpory v ich výpovediach z prípravného konania oproti výpovediam na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný L. poukazoval na výpovede svedkov, ktorí podľa jeho názoru svojimi výpovedami svedčili v jeho prospech, čo malo byť podložené tým, že svedok M. I. vypovedal, že dostal s fľašou do hlavy a obžalovaný ako vyhadzovač mu dával servítky a pri ňom celý čas stál, svedok C. G. uvádzal, že poškodený rozbil pohár, za ktorý mal zaplatiť a potom do neho poškodený sotil, následne poškodený odišiel do uličky, kde bol pracovník SBS, potom videl, ako sa obaja navallili do baru, ako poškodený držal toho SBS-kára, snažil sa ho udrieť, netrafil ho, spadol dole, postavil sa a zobral fľašu z baru, hodil ju po SBS-károvi, ale netrafil ho ale trafil za ním chlapca do hlavy a keď to videli ostatní hostia, tak ho napadli a dav hostí poškodeného udieral päťami, ťahali ho do uličky a tam videl, ako ho kopali, pričom tento svedok vypovedal, že obžalovaný neudrel ani nekopol poškodeného ani jeho priateľku poškodenú, podľa svedka D. prvá bitka mala prebiehať tak, že nejaký pán v bielom tričku chytil pod krk svedka D. a keď to videl poškodený, tak prišiel k nim a strhla sa bitka, potom odišli z podniku, ale poškodená vykrikla, že sa jej niečo stalo a vtedy sa vrátil do baru poškodený pomôcť poškodenej a strhla sa druhá bitka, na základe toho, že poškodený hodil v afekte fľašu do hlavy svedka I. a potom svedok videl, ako poškodený ležal na zemi pri barovom pulte a hostia doňho kopali. Tento svedok zároveň uviedol, že nie je si istý, kto koho

napadol a že svedok M. M. uvádzal, že poškodeného bilo asi 10 ľudí, napadli ho návštevníci baru po tom, čo hodil fľašu do hlavy svedka I., bili ho päšťami a kopali nohami, pričom obžalovaný stál mimo toho a dával vreckovky svedkovi I., ktorému tiekla krv a že aj z výpovede svedka G. H. vyplynulo, že obžalovaný poškodeného neudrel ani nekopol, ani poškodeného nenapadol a že po hodení fľaše poškodeným sa hostia postavili, boli tam určité údery a po útoku týchto hostí si svedok na poškodenom všimol zranenia. Obžalovaný dodal, že z výpovede svedka A. G. vyplynulo, že poškodený G. C. bol opitý, rozbil pohár a potom ho mal zaplatiť, možno slovne bol vulgárny a tak po tom, čo bol vulgárny, ho napadli nejakí prísediaci a že z výpovede svedka C. D. vyplynulo, že hostia z partie poškodeného začali byť agresívni voči nemu ako majiteľovi baru, začali dvaja útočiť na vyhadzovača v chodbičke, vyhadzovač cúval k baru, potom tam bola mela, útočili na vyhadzovača, potom to utíchlo a následne postavili poškodeného jeho kamaráti, nakoľko tento počas mely spadol pod barový pult a tento poškodený, ako sa postavil, zobral fľašu a hodil do zákazníka, ktorého trafil do hlavy a rozbil mu hlavu na čele a išla mu krv. V tom momente sa strhla ďalšia bitka, ostatní zákazníci keď to videli, pustili sa do poškodeného, ktorý hodil tú fľašu a strhla sa bitka v tej uličke smerom vonku. Svedok s vyhadzovačom zobrali svedka M. I., ošetrovali ho a svedok zavola záchranku, poškodený bol agresívny, opitý, začal napádať jeho ako majiteľa, strkal ho, vymachol sa naňho, potom pristúpil vyhadzovač a vyzval ich, aby opustili bar, potom začali skákať aj do neho, udierali ho, vyhadzovač sa len bránil, dával ruky preč a ustupoval smerom do baru dnu, potom, čo poškodený hodil tú fľašu, zákazníci ho začali tlačiť do uličky a začali poškodeného biť, pričom svedok videl, že dvaja až traja ho bili, kopali, pričom vyhadzovač bol pri svedkovi a ošetroval toho s tým rozbitým čelom. Z výpovede poškodenej obžalovaný poukazoval na to, že podľa nej poškodený C. spadol na zem, okolo neho stáli ľudia a títo ho kopali a z výsluchu poškodeného na to, že tento si nepamätal údery do hlavy, a to, že dostával kopance si pamätal, avšak uviedol, že boli tam dva páry nôh, že videl modré rifle a tmavé kapsáče. Takto podľa obžalovaného L. bolo možné uzavrieť, že v bare R2 sa strhla bitka, pričom sa vytvorili dve skupiny svedkov, a to skupina svedkov v prospech poškodeného G. C., ktorú tvoria jeho kamaráti, ktorí s ním v ten večer oslavovali a boli značne pod vplyvom alkoholu a skupina svedkov v prospech obžalovaného pozostávajúca z majiteľa baru a hostí, ktorí boli triezvi alebo pod malým vplyvom alkoholu. Podľa obžalovaného boli vo výpovediach svedkov zo skupiny okolo poškodeného vzájomné rozpory, pričom títo svedkovia boli v daný večer opití, poškodený si skutok nepamätal a bolo preukázané, že sa potom o tejto veci rozprávali a zosúladzovali si výpovede. Naopak, svedkovia svedčiaci v prospech obžalovaného vypovedali konzistentne, bez akéhokoľvek vzájomného dohadovania. Ďalej obžalovaný poukazoval na to, že z výsluchu znalca G.. L.Č. vyplynulo, že poranenia poškodeného mohli byť spôsobené aj napadnutím viacerými osobami, boli spôsobené kopmi a údermi zákazníkov, ktorí ho napadli potom, ako hodil fľašu do svedka M. I. a že napadnutie viacerými osobami bolo preukázané jednak výsluchmi svedkov a jednak výsluchom znalca G.. L.. Podľa odvolateľa, poškodený a jeho kamaráti napadli vyhadzovača a tento aj napriek tomu, že konal v sebaobrane, čo vylučuje trestnú zodpovednosť, neudrel ani nekopol poškodeného a nespôsobil mu zranenia uvedené v skutkovej vete obžaloby. V podstate v zmysle týchto dôvodov, podľa zásady „in dubio pro reo“, mal podľa obžalovaného C. L. odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie alebo po zrušení napadnutého rozsudku oslobodiť ho spod obžaloby v celom rozsahu, pretože nebolo preukázané, že tieto skutky spáchal.

Obžalovaný G. E. vytkol okresnému súdu, s odkazom na medzinárodné multilaterálne dohody, ktorými je Slovenská republika viazaná, Ústavu Slovenskej republiky a korešpondujúce vykonávacie predpisy, že podľa jeho názoru došlo k procesným pochybeniam prvostupňového súdu, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu jeho občianskych a ľudských práv, keď orgány činné v trestnom konaní Slovenskej republiky za dobu približne 6 rokov neboli schopné prejednať a rozhodnúť predmetnú trestnú vec a hoci napadnutý rozsudok bol vyhlásený dňa 11.12.2019, tak jeho písomné vyhotovenie bolo obhajobe doručené až po viac ako 4 mesiacov, teda konkrétne dňa 14.04.2020, a tak z hľadiska dodržania zákonnej požiadavky rýchlosti rozhodovania možno nepochybné konštatovať, že prvostupňový súd postupoval ústavne a zákonne neakceptovateľným spôsobom. Podľa názoru odvolateľa, samotné písomné odôvodnenie rozhodnutia v konečnom dôsledku nespĺňalo kvalitatívne požiadavky zákonnou úpravou kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keďže okrem citácie obsahu jednotlivých svedeckých výpovedí, podľa neho, neobsahovalo úvahy, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení týchto svedeckých výpovedí, odôvodnenie bolo zmätočné, lebo nebolo logicky a skutkovo štruktúrované. Okrem toho okresnému súdu vytkol hodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré považoval za rozporné s právnou úpravou obsiahnutá v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. dodajúc, že napriek rozsahu napadnutého rozsudku, vyhodnotenie dôkazov bolo zosumarizované len do 14 riadkov.

V tomto smere poukazoval na to, že podľa jeho názoru bola výpoveď obžalovaných od počiatku jednoznačná, konzistentná a v podstate jej korešpondovali aj všetky ostatné dôkazy, vykonané nielen v prípravnom konaní, ale i na samotnom hlavnom pojednávaní. Odkázal pritom najmä na výpoveď svedka G. H., že tento videl štyroch ľudí, ktorí mali medzi sebou konflikt, pričom k týmto štyrom postupne prichádzali ďalšie dve osoby, ktoré opoznal, a potom, čo sa tieto dve osoby k samotnému konfliktu priblížili, dve osoby zúčastňujúce sa priamo konfliktu, rýchlym krokom odišli a prišla hliadka PZ. Vo vzťahu k podnaperosti poškodených a ďalších skutočnostiach, na ktoré obhajoba poukazovala, bolo podľa názoru odvolateľa potrebné zaoberať sa svedeckou výpoveďou G. H., ktorý pri svojej svedeckej výpovedi zo dňa 15.10.2015 jednoznačne popísal celý incident, ktorý ako jediný ho videl v celosti, a teda práve jeho výpoveď poskytuje ucelený obraz o jednotlivých štádiách vývoja, ktorá vyústila až do súdneho pojednávania. Ohradil sa voči hodnoteniu tejto výpovede okresným súdom a považoval ho prinajmenšom za nenáležité dodajúc, že prvostupňový súd pre konštatáciu jej účelovosti nemal žiadnu oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania.

Odvolateľ poukazoval na to, že pred prvostupňovým súdom bol z poškodených vypočutý len svedok R., pričom tento pri konfrontácii s obžalovaným E. uviedol, že nevie, kto ho napadol a nie je to ani ten, čo na hlavnom pojednávaní sedel oproti nemu, čím podľa odvolateľa jednoznačne vylúčil, aby útočníkom mal byť obžalovaný E.. Poškodený G. na rozdiel od poškodeného R. videl dobre samotný incident a podľa odvolateľa jednoznačne popísal, že útočníci neboli dvaja obžalovaní, ale boli to tri osoby, pričom všetky tri sa zapojili do konfliktu a všetci traja kopali do E. R.. Odvolateľ pritom poukazoval na vlastnú výpoveď poškodeného G., že bol vtedy pod značným vplyvom alkoholu, a podľa odvolateľa, ani tento pravdepodobne objektívne nebol schopný vnímať samotný konflikt, keď uviedol, že on videl tri osoby stojace nad R., že je možné, že jeden z útočníkov len stál a nenapádal nikoho, že nemohol vylúčiť, že jedna z nich sa nezapájala do incidentu, resp., že kopal len jeden, že útočníkov vnímal ešte pred vznikom incidentu, ako idú v smere oproti nim, a to tak, že boli rozťahaní po celom chodníku, hoci tiež uviedol, že vyšiel spod podchodu, že videl troch mužov a potom to začalo. Vo vzťahu k výpoveďiam zasahujúcich policajtov, odvolateľ poukazoval na to, že títo prišli až po skončení incidentu, priamo nik z nich fyzický atak priamo nevideli, a pri následnom postupe vychádzali len a len z prednesov poškodených a obžalovaných. Podľa odvolateľa potom hodnotiť svedeckú výpoveď D. H. ako výpoveď, ktorá usvedčuje obžalovaných, bolo absolútne neprimerané a nezodpovedalo výsledkom vykonaného dokazovania, pričom pri týchto úvahách prvostupňový súd nemohol dospieť k uvedenému záveru logickou úvahou v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por.. Pri výpovedi svedka U.L. sa prvostupňový súd nijako nevyporiadal s tým, že práve jemu poškodený R. uviedol, že odmieta podávať trestné oznámenie, pričom podľa svedka na mieste činu sa iné osoby nenachádzali a hliadka PMJ jednoznačne označila za útočníkov C. L. K. G.A. E.. Podľa odvolateľa, prvostupňový súd v konečnom dôsledku vo vzťahu k zasahujúcim hliadkam sa absolútne nezaoberal a nevyhodnotil ich počet, tú skutočnosť, ako postupne prichádzali, kto bol prvý, odkiaľ čerpali jednotlivé hliadky informácie a pod.. Odvolateľ poukazoval aj na to, že doposiaľ nebol vypočutý člen PMJ s volacím znakom Parita 162, a to svedok Š., kolega člena policajnej hliadky T.. Takto podľa odvolateľa bolo možné jednoznačne konštatovať, že ani jeden zo zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru nevidel incident a pokiaľ realizovali na mieste incidentu nejaké úkony (stotožnenie obžalovaných a preukázanie ich totožnosti), vychádzali len a len z výpovede a stanovísk poškodených, a tak akékoľvek tvrdenie prvostupňového súdu, že obžalovaní majú byť usvedčovaní príslušníkmi Policajného zboru, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a že nie je jasné, akými úvahami prvostupňový súd k záveru o vine došiel a že ani z konfrontácie obžalovaného E. a svedka H., ktorý bol podľa vlastného vyjadrenia prvý na mieste incidentu, keď poškodení neoznačili svedka E. ako útočníka, nebolo zrejmé, na základe akých dôkazov prvostupňový súd došiel k záveru o vine obžalovaného E., resp. akými úvahami pri vyhodnocovaní dôkazov sa súd spravoval. Okrem toho odvolateľ vytýkal, že orgány činné v trestnom konaní napriek povinnosti postupovať ex offa, nevykonali v predmetnej trestnej veci vyšetrovací pokus podľa § 157 Tr. por., rekonštrukciu podľa § 159 Tr. por., previerku výpovedí poškodených i obžalovaných podľa § 158 Tr. por., resp. ani ohliadku v zmysle § 154 Tr. por., pričom absenciu týchto procesných úkonov, resp. absenciu týmito procesnými úkonmi získanými dôkazmi a informáciami nebolo možné vykladať na ťarchu obžalovaných. V podstate na základe uvedeného potom obžalovaný G. E. navrhol, aby odvolací súd, odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na doplnenie dokazovania v smeroch, na ktoré obhajoba poukázala v dôvodoch odvolania.

Na základe takto podaných odvolaní postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok

podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por..

Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa konštatuje, že toto rozhodnutie uvedené požiadavky spĺňa.

Okresný súd vykonané dôkazy síce hodnotil rozsahovo stručne, no hodnotiť logickým postupom v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. neopomenul a správne dospel k záveru o vine obžalovaných. Nemožno teda hodnoteniu dôkazov okresným súdom nič zásadné vytknúť. Navyše, rozhodnutie súdu prvého stupňa spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu tvorí jeden celok. Odvolací súd nepovažuje právne závery napadnutého uznesenia krajského súdu za nepreskúmateľné alebo arbitrárne, resp. vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keďže z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Aj odvolací súd pritom nezávisle od súdu prvého stupňa zistil, že zákonným vykonaným dokazovaním zistené skutočnosti vedú k správnosti výroku o vine obžalovaných.

Požiadavka kontradiktórnosti je splnená, ak mala obhajoba možnosť (bola o tom riadne a včas upovedomená) zúčastniť sa výsluchu svedka. Je samozrejme len na nej, či toto svoje právo využije.

Pokiaľ ide konkrétne o zákonnosť dôkazu vykonaného na hlavnom pojednávaní prečítaním zápisnic o výsluchu svedkov, je nutné poukázať na to, že obžalovaní na hlavnom pojednávaní súhlasili s ich prečítaním, a teda netrvali na vlastnom bezprostrednom ústnom vykonaní týchto dôkazov.

Prečítanie zápisnice o výpovedi svedka z prípravného konania v priebehu konania pred súdom samo osebe nemôže byť považované za nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a/ Dohovoru, použitie takejto výpovede ako dôkazu však musí byť zlučiteľné s právami obhajoby, ktorých ochrana je predmetom a účelom čl. 6 Dohovoru. Je tomu tak predovšetkým v prípade, ak osoba obvinená z trestného činu, ktorej podľa čl. 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru svedčí právo vypočúvať alebo nechať vypočuť svedkov proti sebe, nemala príležitosť v žiadnom z predchádzajúcich štádií konania klásť otázky osobe, ktorej výpoveď je na súdnom konaní čítaná. V danej veci o takýto prípad nejde.

Navrhovanie dôkazov je z časového hľadiska závislé od vývoja procesu dokazovania, z časového hľadiska je hraničnou fázou aplikovanie ustanovenia § 274 ods. 1 Tr. por. súdom, teda moment rozhodnutia súdu, ktorým sa uzatvára dokazovanie vyhlásením dokazovania za skončené, čím sa jednak končí najdôležitejšia fáza kontradiktórneho hlavného pojednávania a jednak sa ohraničuje rozsah vykonaného dokazovania, ktoré súd bude hodnotiť ako podklad pre svoje rozhodnutie. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v tejto záverečnej fáze konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania, jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť.

V konkrétnej prejednávanej veci je takýmto prejavom aj vyhlásenie obžalovaných, obhajcov obžalovaných, prokurátora na hlavnom pojednávaní, konanom 11.12.2019, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania, ktorým sa postupom súdu podľa § 274 ods. 1 Tr. por. /vyhlásenie dokazovania za skončené/ uzavrelo dokazovanie.

Pri vykonávaní dokazovania na hlavnom pojednávaní okresný súd, rešpektujúc zásadu ústnosti a z nej prípustné výnimky, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, a vykonané dôkazy následne ich, pre potreby svojho rozhodnutia, hodnotil samostatne i v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi. V žiadnom prípade nepostupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti, naopak, umožnil vykonanie dôkazu v súlade s vôľou prejavenu obžalovanými. Nešlo o porušenie zásady kontradiktórnosti ani prekročením procesnej lehoty na vyhotovenie napadnutého rozsudku.

Pred odvolacím súdom bolo dokazovanie doplnené o vykonanie obrazového záznamu, a to opätovným prehratím DVD, ktoré bol obsahom predloženého spisu, so zameraním na záznam zo snímania Hlavnej ulice v Prešove na mieste, kde sa skutok uvedený v bode 1/ napadnutého rozsudku stal. V posudzovanej trestnej veci tak bolo vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. v podstate pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal.

K skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku:

Z políciou predloženého kamerového záznamu na DVD nosiči zo snímania Hlavnej ulice v Prešove na mieste, kde sa skutok uvedený v bode 1/ napadnutého rozsudku stal, vyplýva, že oproti prechodu pre chodcov na ulici Hlavná v blízkosti podniku POMODORO o 05.19 hod. došlo k bitke dvoch párov ľudí a o 05.22 hod. bolo na mieste činu, za prechodom pre chodcov, zaparkované vozidlo Policajného zboru. Zo záznamu je tiež zrejmé aj to, že po mieste činu, kde dochádzalo k bitke medzi dvoma párami osôb, prechádzali ďalšie dve osoby, ktoré však zjavne do žiadnej z týchto bitiek nezasahovali, neboli nijako inzultované inými osobami a každá z týchto dvoch osôb išla každá iným smerom.

Už z tohto záznamu podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že došlo ku fyzickému kontaktu dvoch párov osôb. V prvom páre osoba vo svetlejšom vrchnom oblečení najprv zvalila druhú osobu na zem, a hneď na to utekala smerom k druhému páru, pričom na zem sotená osoba vstala a utekala tiež k tomu druhému páru. Bitka medzi osobami v druhom páre bola zachytená tak, že do osoby v predklone udierala a kopala stojaca osoba v tmavom vrchnom oblečení. Z pohybov osôb na mieste činu, z ich oblečenia v spojení s výpoveďami svedkov, považoval odvolací súd za dostatočne preukázané, že u všetkých šiestich osobách išlo o mužov.

Tieto skutočnosti sú v zásadnom rozpore s obhajobou obžalovaného C. L., ktorý v zhode s obžalovaným G. E. tvrdil, že poškodeného nenapadli, videli potýčku štyroch ľudí a k nej prišli, že napadnutý bol obžalovaný L., pričom obžalovaný E. napadnutý nebol. Obžalovaný L. sám potvrdil, že poškodení boli prítomní na mieste činu. To by ale potom znamenalo, že obžalovaní by boli tými osobami, ktoré ešte pred príchodom polície z miesta činu definitívne odišli. Obaja obžalovaní však políciou boli na mieste činu nájdení. Poškodení potvrdili, že prítomní boli, no nestáli bokom ale boli oddelene napadnutí, čo zodpovedá kamerovému záznamu. Obžalovaný L. sám potvrdil, že na mieste činu videl spolu šesť ľudí / dvaja poškodení, dvaja obžalovaní, dve osoby, no tie sa ale podľa záznamu nesprávali, že by s nejakým útokom mali niečo spoločné/, pričom sám potvrdil, že príslušníci Policajného zboru prišli na miesto činu bezprostredne po ukončení útoku. Pritom príslušníci policajného zboru potvrdili, že na mieste činu našli len poškodených a obžalovaných, teda štyri osoby.

Obsah záznamu oproti výpoveďiam obžalovaných však zodpovedá výpoveďiam poškodených. Poškodený E. R. potvrdzoval, že útok /zaznamenaný vo vzdialenejšom pohľade kamery/ prebehol rýchlo, on dostal úder do členka, následne spadol na zem, už nič nevidel, lebo si kryl hlavu, útoky smerovali na hlavu a rebrá. Síce nevedel uviesť, ktorý z útočníkov ho napadol, lebo bola tma, no zaregistroval, že v rámci napadnutia jeden z útočníkov mal svetlomodrú bundu a že to ukončil príchod policajnej hliadky. Nevedel uviesť žiaden dôvod, pre ktorý bol napadnutý. Pokiaľ poškodený trval na tom, že útočníci boli traja, treba dodať, že okolnosť, že mal mať požitý alkohol, rýchlosť, prekvapivosť útoku, vyšší počet osôb v konkrétnom okamihu prítomných na mieste činu vrátane len prechádzajúcich osôb, ho mohli obmedziť o celkovom prehľade o počte útočníkov. Tento poškodený ale na druhej strane potvrdil, že

jeden mal svetlú bundu a že to ukončila hliadka, pričom jeho popis útoku nie je v zásadnom rozpore s kamerovým záznamom a jeho výpovedi zodpovedá výpoveď druhého poškodeného C. G., ktorý uvádzal, že zbadal postavy troch osôb a potom začala mela, začali ich napádať. Videl, že poškodený E. R. leží na zemi a jemu neznáme osoby do neho kopali, chcel mu pomôcť, tak išiel k nemu, ľahol na neho a vtedy pravdepodobne dostal kopanec do tváre, do oblasti spodnej pery pravej časti a zhruba aj v tom momente prišla hliadka. Kamerový záznam síce v dôsledku automatického pohybu kamery nezachytil aj okolnosť, keď si tento poškodený mal ľahnúť na poškodeného R., no poškodený G. potvrdzuje, že boli napadnutí a že utekal smerom k poškodenému R., ktorého kopali, čo kamerový záznam ešte zachytil. Skutočnosť, že poškodeného R. priľahol, aby ho chránil potvrdzuje výpoveď tohto poškodeného R..

Svedok G. H., ako osoba pohybujúca sa v blízkosti miesta a čase činu, vypovedal potvrdzujúc hodnovernosť kamerového záznamu a výpovede poškodených, že keď sa vracal z baru domov a keď išiel po Hlavnej, videl približne medzi podchodom do Čierneho orla a bagetériou potýčku a videl štyroch ľudí, ktorí mali medzi sebou konflikt a ku tým štyrom prichádzali ďalší dvaja, ktorých z videnia pozná a ktorí im hovorili, aby prestali a ako tí štyria ich zbadali, tak tí dvaja od nich rýchlejšim krokom odišli a prišla hliadka PZ. Tento svedok teda videl, že dve osoby k zápasiacim štyrom osobám len prišli a potom rýchlejšim krokom aj odišli, čo zodpovedá záznamu. Vypočutý policajt svedok G. C. potvrdzoval, že okrem poškodených na mieste činu našiel aj obžalovaných, z ktorých E. zostal stáť a aj keď videl L. odchádzať, tento sa potom vrátil. Svedok D. H. videl, že na mieste činu ležal poškodený R. a boli tam aj obaja obžalovaní. Svedok G. T. na mieste činu videl oboch obžalovaných v čase, keď tam bola hliadka zložená zo svedkov C. K. H. a okrem nich sa tam nachádzali ďalšie dve osoby, z ktorých jeden muž sa sťažoval na bolesť nohy a tí dvaja mu tvrdili, že ich napadli obžalovaní. Aj členovia policajnej hliadky, ktorá následne realizovala s obžalovanými procesné úkony, potvrdzovala prítomnosť obžalovaných a poškodených na mieste činu, a to svedok G.. B. M. a svedok D. U., ktorý potvrdzoval, že poškodený vravel, že spadol, hoci odmietal označiť toho, kto mu zranenie spôsobil. K tomu treba dodať, že poškodení neoznačili útočníkov ani na hlavnom pojednávaní, takže v tomto smere nedošlo v ich výpovediach k žiadnym zmenám. Niet teda dôvodu pochybovať o pravdivosti toho, čo vo svojich výpovediach vykonaných na hlavnom pojednávaní uvádzali a čo v súvislostiach s ostatnými dôkazmi obžalovaných usvedčuje. Pokiaľ obaja poškodení v prípravnom konaní neoznačovali obžalovaných ako útočníkov a dokonca vylučovali, že by obžalovaní na nich zaútočili, je to výlučne ich vlastné rozhodnutie. Dôkazy nezávisle od ich stanoviska viedli aj odvolací súd k istote, že práve obžalovaní predmetný skutok spáchali.

Druh, povaha a mechanizmus vzniku poranení, ktoré pri predmetnom skutku utrpel poškodený E. R., vyplynuli zo znaleckého posudku znalca G.. D. H.. Bolo preukázané, že tieto vznikli priamym mechanizmom, pôsobením tupého predmetu na poranené oblasti násilím stredne silnej intenzity, čomu by v tomto prípade zodpovedali údery päťou do oblasti hlavy a kopnutie do členka, poranenia poškodeného mohli vzniknúť fyzickým napadnutím druhou osobou, pričom úderov mohlo byť viac, pretože jeden spôsobil pomliaždenie ľavej strany hlavy, resp. ľavej ušnice, druhý spôsobil pomliaždenie ľavej strany tváre, tretí spôsobil pomliaždenie členka. Vo vzťahu k výpovedi poškodeného, rýchlemu príchodu polície a kamerového záznamu potvrdzuje, že vznikli fyzickým napadnutím druhou osobou. Táto druhá osoba musela vedieť, že svojím útokom spôsobí až takú ujmu na zdraví, akú zo zdravotného hľadiska pripustil a zistil znalec, ktorý dobu práceneschopnosti poškodeného od 01.12.2014 do 18.12.2014 kvalifikoval ako primeranú. Obvyklý spôsob života poškodeného bol narušený, a to bolesťou pri chôdzi v trvaní do 10 dní, pričom ani odvolací súd nemal pochybnosti k zistenému bodovému ohodnoteniu zranení. Niet teda pochybnosti, že táto doba prekročila judikatúrou ustálenú minimálnu dobu pre trestný čin ublíženia na zdraví, ktorú namietala obhajoba. Ani u poškodeného G., ktorý bol primerane práceneschopný od 01.12. 2014 do 08.12.2014 s miernym narušením obvyklého spôsobu života v trvaní 10 dní s klesajúcou tendenciou, nemal odvolací súd k následkom vzniknutých zranení žiadne pochybnosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu, aj keď poškodení výslovne neoznačili obžalovaných za páchatel'ov, bolo nesporné, že boli napadnutí dvoma osobami. Potvrdzuje to nielen ich výpoveď, ale aj znalecký posudok o mechanizme vzniku poranení. Kamerový záznam popisuje priebeh útoku, nasvedčuje hodnovernosti výpovedí poškodených a zároveň popiera pravdivosť výpovedí obžalovaných. Kamerový záznam tiež vylučuje, že by páchatel'mi boli dve osoby, ktoré len prechádzali cez miesto činu a neboli políciou bezprostredne po útoku na mieste činu nájsené.

Odvolačný súd tak nemal pochybnosti o tom, že v tomto prípade páchatelmi boli obaja obžalovaní.

K skutku v bode 2 napadnutého rozsudku:

Aj v tomto prípade obžalovaný C. L. popieral spáchanie skutku, no vykonaným dokazovaním boli v jeho neprospech zistené priame dôkazy, ktoré aj odvolací súd považoval za hodnoverné a dôvodnosť výroku o vine bola podporovaná ničím neprerušenu reťazou nepriamych dôkazov.

Obžalovaný sa v podstate obhajoval tým, že on na nikoho nezaútočil, to poškodený G. C. zaútočil na majiteľa podniku C. D. a dvaja jeho kamaráti na neho, pričom G. C. hodi fľašu a trafil M.Á. I., a zákazníci ho za hodenie fľaše bili, pričom on /obžalovaný/ sa do toho nemiešal. Neudrel ani poškodenú U. L., zranenie jej vzniklo, keď išla brániť svojho priateľa a proti obžalovanému, podľa jeho názoru, vypovedala, lebo chcela zakryť činy svojho priateľa, poškodeného G. C..

Obžalovaného priamo po celý čas trestného konania usvedčoval poškodený G. C., ktorého výpoveď je v podstate súladná s ďalším priamym svedkom, ktorý videl útok na tohto poškodeného, a to poškodenou U. L.. Jej výpoveď o tom, že obžalovaný ju udrel, ako je uvedené v skutku, potvrdzujú ďalší svedkovia a tak niet dôvodu tejto poškodenej neveriť. Svedok F. D. tak uvádzal, že keď išiel na pomoc poškodenému G. C., nejaký pán v bielom tričku ho chytil pod krk, pritlačil ho k stene, aby nemohol pomôcť poškodenému, ktorý bol vtedy napadnutý. Svedok tým vlastne potvrdzuje hodnovernosť výpovede svedkyne L., ktorá tiež potvrdila napadnutie tohto svedka mužom v bielom tričku. Svedkyňa L. N. uviedla, že videla ako vyhadzovač bije poškodeného G. C. a keď bitka prestala, G. C. sedel na schodisku a vyhadzovač bol pri bare a poškodená U. L. išla k vyhadzovačovi a počula, ako mu povedala, že prečo zbil jej priateľa a na to poškodenú vyhadzovač udrel jedenkrát rukou zovretou v päšť do tváre do pravého oka a keď to videl G. C., šiel ju brániť. Aj táto svedkyňa teda odvolacieho súdu priamo potvrdzovala, že videla, že poškodená dostala ranu, označila útočníka ako vyhadzovača, pričom rozprávala o tom istom vyhadzovačovi. Zodpovedá to výpovedi poškodených, ktorí identifikovali ako vyhadzovača práve obžalovaného L.. Priamy svedok A. G. uvádzal, že si všimol si, že pri poškodenom bol zrazu vyhadzovač a ten ho držal a kolenom ho udieral do tváre a tiež videl, ako ho päťou ruky alebo rúk udieral do tváre, tie údery boli viaceré a opakovali sa, pričom dodal, že keď sa to ukludnilo, poškodená U. L. hovorila vyhadzovačovi, že prečo bije jej priateľa a tento vyhadzovač nič nepovedal, iba ju jedenkrát udrel otvorenou dlaňou a v tom na jej obranu začal poškodený kričať na vyhadzovača a znova sa strhla bitka medzi nimi dvoma, kde sa vzájomne udierali. Aj tento svedok priamo usvedčoval vyhadzovača z útoku na poškodenú, ktorá za takého vyhadzovača identifikovala obžalovaného. Aj výpoveď tohto svedka potvrdzuje hodnovernosť výpovedí poškodených. Nebolo zistené, že by sa títo svedkovia pokúšali sa dohovoriť, ako budú vypovedať.

Svedkyňa Q. E., rod. H. potvrdzovala, že poškodeného G. C. kopali na zemi a L. kričala, chcela brániť svojho priateľa G. C. a skákala do obžalovaného, aby ho nechal. Dodala, že jej obžalovaný povedal, že ju mohol kľudne udrieť. Aj táto výpoveď zvyšuje hodnovernosť výpovede poškodenej a následne aj poškodeného.

Svedok A. L. potvrdzuje fyzický kontakt obžalovaného s poškodeným a poškodenou. Svedok C. D., majiteľ baru, potvrdzuje fyzický kontakt obžalovaného s poškodeným, hoci ho popisuje odchylné od výpovedí poškodených a vyššie uvedených svedkov, no v porovnaní s toľkými usvedčujúcimi dôkazmi verzia tohto svedka, pre ktorého obžalovaný mal v čase skutku ako vyhadzovač pracovať, neobstojí. Neobstojí už len v tom, že tento svedok nepopisoval útok obžalovaného na poškodenú, a to nijakým spôsobom. Nie je teda vylúčené, že nemusel vnímať celý priebeh udalosti. Podobne aj svedok G. H., ktorý bol v čase skutku v danom podniku, barmanom, popisoval v podstate len to, ako poškodený spadol a hodil fľašu, teda vypovedal len o časti skutku a nevedel vysvetliť na hlavnom pojednávaní, čo myslel tým, že keď poškodený spadol, dostal prvé údery. Svedok C. G. popisuje v podstate len to, že poškodený spadol a potom hodil fľašu. Z jeho výpovede vyplýva, že nevidel celý konflikt a nepopisuje vlastný fyzický kontakt medzi obžalovaným a poškodeným a poškodenou. Z výpovede svedka M. M. vyplynulo, že tento hoci uvádzal, že mal dobrý výhľad, tak nevidel žiaden konflikt medzi obžalovaným a poškodenými, len tú časť, ktorá nastala po hodení fľaše. Ani svedok M. I., ktorý bol zasiahnutý fľašou, ktorú hodil poškodený, neregistroval šarvátku, ktorá je predmetom konania.

Výsledky znaleckého skúmania znalcom G.. G. L. nasvedčujú tomu, že škoda na zdraví poškodených vznikla pôsobením inou osobou, keď zistil zo zdravotnej dokumentácie a z vyšetrenia poškodeného, že tento utrpel pomliaždenie v okolí ľavej očnénice s krvným výronom v očnej spojovke, zlomeninu lícovo jarmového komplexu vľavo s posunom úlomkov, poranenie ľavého podočnicového nervu. Znalec bez pochybností charakterizoval tieto poranenia s tým, že poranenia boli spôsobené tupými predmetmi o užšej i širšej kontaktnej ploche, ktoré pôsobili na uvedené oblasti strednou až veľkou silou a prudkosťou a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri viacerých úderoch do oblasti tváre poškodeného zatvorenou dlaňou - päťou spôsobených druhou osobou. Hoci poškodený nebol odkázaný na pomoc druhej osoby pri vykonávaní základných životných potrieb, nešlo o zanedbateľné poranenia, pretože bol obmedzovaný bolesťami v mieste poranení počas liečby v dĺžke 19 - 20 dní. Pokiaľ znalec pripustil aj skutočnosť, že poškodený mohol byť napádaný aj inými osobami, tak verziu vylučujúcu pôsobenie obžalovaného L. vylučuje skutočnosť, že taký hromadný útok by musel byť vedený malou silou a intenzitou z dôvodu, že u poškodeného neboli zistené žiadne ďalšie poranenia, ktoré by svedčili pre mechanizmus zvyku spôsobený hromadnou bitkou. Znalecké zistenia tak potvrdzujú pravdivosť výpovede svedkov, ktoré útok na poškodených zo strany jednej osoby, obžalovaného, priamo potvrdili. Skutočnosť, že poškodeného po tom, čo hodil fľašu do davu a zasiahol svedka I., napadli viaceré osoby a ktorá by svedčila o hromadnom napádaní, preto nezmenšuje dôvodnosť záveru, že zranenia poškodeným, popísané v skutkovej vete skutku 2/ napadnutého rozsudku, mu spôsobil práve obžalovaný L.. Obdobné platí aj pre zodpovednosť tohto obžalovaného voči poškodenej L..

Okresný súd teda správne, odôvodnene a v súlade so zákonom uznal obžalovaného C. L. v bode 1/, 2/ vinným z pokračovacieho prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., v bode 1/ formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a obžalovaného G.Á. E. v bode 1/ z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctvo podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. má trest postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti nielen z princípu zákonnosti trestu, ale aj z princípu individualizácie trestu a zásady proporcionálnosti trestu, nakoľko trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu.

Neprimeraným trestom podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. sa rozumie taký trest, ktorý je z pohľadu zásad ukladania trestov uvedených v § 34 a nasl. Tr. zák. čo do jeho druhu alebo výmery príliš prísny alebo príliš mierny. Odvolací súd môže z tohto dôvodu zrušiť výrok o treste a uložiť nový trest iba vtedy, ak je medzi uloženým trestom a trestom, ktorý by pri správnom postupe podľa uvedených zákonných ustanovení upravujúcich zásady ukladania trestov mal byť uložený, výrazný (prílišný) rozdiel. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To 17/2015 zo dňa 08.11.2016)

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, ktoré skutočnosti a dôkazy vzal súd prvého stupňa za východiskové pri svojich úvahách o druhu a výmere trestu. Plynie z neho, že vychádzal z priameho úmyslu páchatela, z poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j) Tr. zák. a z neprítomnosti prirážajúcich okolností uvedených v § 37, mal za to, že účel trestného zákona, a to generálnu ako aj individuálnu prevenciu, je možné dosiahnuť aj trestom uloženým na dolnej hranici trestnej sadzby a preto mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, a keďže išlo o prvé vybočenie obžalovaného z

riadneho spôsobu jeho života, okresný súd dospel k záveru, že nie je potrebné pôsobiť trestnom odňatia slobody spojeným s jeho výkonom ale postačuje aj samotná hrozba trestu a stanovil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov, ktorý považoval za primeranú.

S názorom okresného súdu sa odvolací súd celkom nestotožnil. Odvolací súd nepovažoval za odôvodnené, zákonné, spravodlivé a primerané, aby trestom za predmetné prečiny v prípade obžalovaných bol trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom. Vzhľadom na osoby obžalovaných a povahu a závažnosť prípadu a doby od spáchania trestnej činnosti, nepovažoval odvolací súd za primerané motivovať obžalovaného k riadnemu životu až hrozbou výkonu podmienenečne odloženého trestu odňatia slobody.

Je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené. Zmiernenie trestu je určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv páchatel'a neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke tento nemal žiaden vplyv. Podmienka rýchlosti konania musí byť splnená, aby sa zabránilo tomu, aby bol obvinený príliš dlho vystavený trestnému stíhaniu, s čím sú spojené zásahy do jeho práv a slobôd, a aby nebol vystavený neistote o svojom osude (trestné stíhanie má totiž vplyv na jeho povesť, postavenie v zamestnaní ako aj v spoločnosti, čo už samo osebe možno považovať za určitú formu sankcie). Dĺžku trestného konania súd, keďže nebola spôsobená zložitou prípadu (jedná sa v podstate o štandardné výtržnicke konanie spojené s ublížením na zdraví), ani zásadnými prieťahmi a obštrukciami na strane obžalovaných, považuje za hraničnú, blížiacu sa neprimeranej dĺžke v zmysle rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať. V danom prípade súd v tejto súvislosti poukazuje na významnú skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo cca 6 rokov, pričom nebolo preukázané, že by sa obžalovaní v tejto dobe dopustili iného protiprávneho konania.

Nad rámec hore uvedeného je odvolací súd súčasne toho názoru, že aj pomery obžalovaných odôvodňujú v danom prípade uloženie zodpovedajúceho alternatívneho trestu.

Obžalovaný L. sa pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti dopustil troch priestupkov, v rokoch 2010 a 2011, z toho v dvoch prípadoch priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, za ktoré bol postihnutý pokutami. Odpis registra trestov v jeho prípade ale neobsahuje žiaden záznam. Obžalovaný G. E. spáchal dva priestupky, a to na úseku cestnej dopravy. V jeho prípade odpis registra trestov síce obsahuje záznam, no po preskúmaní spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/116/2010 je zrejmé, že sa na neho hľadí, akoby odsúdený nebol. V danej veci bol síce uznaný vinným za násilný trestný čin, čo by potom viedlo z hľadiska jeho osoby k ohrozeným priaznivým možnostiam jeho nápravy, no nemožno prehliadnuť, že obaja obžalovaní dlhodobo od spáchania predmetnej trestnej činnosti nemali záznam ani o odsúdení za iný trestný čin, ani o postihu za priestupok a neboli zistené ani iné poznatky o protiprávnom správaní sa niektorého z obžalovaných, čo evidentne nasvedčuje tomu, že na dosiahnutie účelu trestu postačí uloženie alternatívneho trestu, trestu peňažného v rovnakej výške 500,- eur, ktorá zodpovedá ich majetkovým pomerom a z tohto hľadiska nie sú pochybnosti o vymožitelnosti trestu. K tomu potom odvolací súd uložil každému z obžalovaných zodpovedajúci náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, ktorý má však len podporný význam a nastúpil by až v prípade, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Preto odvolací súd na podklade odvolaní obžalovaných zrušil v napadnutom rozsudku celý výrok o treste a zmenil napadnutý rozsudok vo výroku o treste v prípade oboch obžalovaných uložením trestov miernejších oproti napadnutému rozsudku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.